

15 oktober 2025

Kwijtraken

Als ik één groot talent van mezelf mag noemen is, waar ik allerverschrikkelst goed in ben, is het dingen kwijtraken. Noem het maar op en ik ben het wel kwijt geraakt. Sleutels, fiets, rijbewijs eerste, tweede en derde vriendin, ik ben ze allemaal wel eens kwijtgeraakt. Over de tweede en derde vriendin lieg ik een beetje, want je moet ze wel eerst hebben voordat je ze kwijt kunt raken.

Maar hoe raar het ook klinkt het ligt bijna nooit aan mij. Want ik weet de volgende dag altijd zeker waar ik bijvoorbeeld de sleutels heb neergelegd, maar de volgende morgen liggen ze er niet meer.

En ik weet bijna ook altijd wie het gedaan heeft, maar die ontkent het dan weer. Bel ik hem op, "Thijmen waar heb je de sleutels van mij gisteren neergelegd"? "Papa, ik weet het niet maar ik ben al twee weken op vakantie op Canarische eilanden". "Dan moet Daphne ze hebben gehad". "Nee dat kan niet, die zit naast me".

Maar ik dacht altijd dat ik de enig was, die spullen kwijtraakte. Tot gisteren.

Gisteren kwam ik bij een klant en die vertelde me dat hij zijn bril kwijt was geraakt. Het had ergens in het land gelegen want bij het verwijderen van de Sint Jacobskruid was hij waarschijnlijk de bril verloren. Uren had hij lopen zoeken in het land, maar zonder bril lukte het niet. Hij was het verloren in Drijber, maar liep op een gegeven moment te dwalen in Wijster. Voor nood was hij naar de opticien gereden en aangezien de verloren bril twee jaar oud was, deed hij zonder de sterkte te meten maar een heel punt erbij. Van min twee naar min drie. Nou, dat hielp! Een bril had hij terug, maar het zicht was hij kwijt.

Maar uiteindelijk vond hij op het land de bril en vol trots liet hij gisteren mij de bril zien. Sterker nog, hij was zo blij dat hij trakteerde op lekkere croissants. Vier van die dikke botervette croissants waar de kaas en ham uitliep, lagen voor mij. Ik had die morgen twee dunne uitgedroogde boterhammen gehad, uitgesmeerd met flinterdunne jam uit de onderste schap van de Aldi.

Het water liep me de uitmond. Ik zag dat we met zijn drieën waren, dus als gast zou ik de tweede ook wel krijgen. Niks er van. Nee, meneer had die stukjes van mij gelezen en las dat ik suiker had en op dieet was. De ziektekosten waren naar 150 miljard gestegen. Het kon toch niet zo zijn dat als ik die moddervette dikke croissant met mijn suiker opat, dat de kosten door het dak van tweehonderd miljard vlogen.

Niets heb ik gehad, maar het was nog niet klaar. Na tien minuten van het gesmak te hebben genoten kon het gesprek beginnen. Ik wil net beginnen, zegt hij tegen mij: Koop, ik ben wat vergeten uit te zetten. ik moet nog even hokken in.

Vijf minuten voorbij, niemand. Tien minuten voorbij, niemand. Kwartier voorbij, niemand. En dat duurt lang; de kruimels croissant uit de papieren zak had ik al lang op. Ik keek naar de tafel en ja hoor daar zag ik de bril liggen, de fokke. Kwijtraken kon dus nog erger. De bril was er nog, maar de persoon was weg. Ook dat nog.

Een half uur heb ik lopen wachten en toen kwam hij binnen.

Eindelijk kon ik mijn laptop opstarten en ik kon de boel verkopen. Drie seconden heb ik die gedachte gehad en toen viel de laptop uit. Snel pakte ik de Ac kabel om in te pluggen. Weg,

foetsie niet in mijn tas. En ook als was die persoon al een week op vakantie, ik wist bijna zeker wie de dader was.

Kwijtraken het hoort bij mij. Ik zocht de betekenis op in de Dikke van Dale en daar stond het: Vraag Koop maar.